

Femeia dintâi

Elena Nitoi

FEMEIA DINTÂI

Marea cea roșie așteaptă porunca nimicirii de aripi și soli-cucuvea,
dar Lilith îi cruță vazându-i pe valuri plutind sfidător către ea.
Trei îngeri războinici purced spre altarul păgân dintr-o vale,
Și cară porunci din tatăl divin și armuri gri cu zale.

Mesagerii pătrund în sfera trufiei, pe tărâmul femeii dintâi;
Are mantia neagră-cărbune și ochii galben-lila-albăstrui...

"-Venit-am a-ți cere lepădarea de demoni, de blesteme și moarte,
de-a dreapta bărbatului să te-ntorci, smerită, fără păcate!"

Lilith măsoară curajul crăpat din tremur și oase,
se-ndreaptă de spate și purcede intonații stridente-apoase:

"În lumea în care mă țineți în lanțuri parfumate în alb,
sub coastă adamică-i rece, mă doare, nu-i cald!

Smerită, dar dreaptă, cu voce și spirit voit, nu plantat,
m-au prădat trădătorii de suflet...copiii mi au luat!!

Îmi cereți sa vin, să mă-ntorc în păcat simulat?
să-mi uit obârșia de mamă, să deznod legământ blestemat?!"

Mesagerii-și șoptesc concluzii albastre și plâng...
Durerea de mamă-i înmoaie din sânge-n pământ.

"Femeie dintâi, hotărât-am și unul, și toți la un loc
să îți plângi lăstărașii departe, cu ură și foc,

Dar cruță-ne pruncii de pedeapsa cu moarte eternă
și lasă-ți consoartele să-nmulțească grădina perenă."

Vârtejuri de apă se-ndoiau rastignite pe stâncă,
iar marea turbată clocotea într-o lume prea strâmtă...

Lilith ridică bărbia desenată de lacrimi albastre,
zâmbește perfid și răcnește în văi prea sihastre:

"Dacă o Evă costală vă este zeița maternă de carne,
am să las sa trăiască Cainii și Abeli cu aură-n coarne!
Amuleta de lemn scrijelită la capăt s-o aibă așezată,

Și pruncul trăi-va în Edenul cu credința crăpată!"

Cu capul plecat și aripi în jos prea lăsate, cu dor
părintesc și dreptăți nedivine, încalecă-n nor
și se pierde către Raiul cu mere degeaba și gust amărui ,
gândind îndoielnic la neatârarea femeii dintâi.